

Sygn. akt II K 1221/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2014 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Kamila Firko

Protokolant Katarzyna Szafrńska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Świdnicy M. D.

po rozpoznaniu w dniach 20 stycznia 2014 roku, 23 stycznia 2014 roku, 4 marca 2014 roku, 22 maja 2014 roku, 26 września 2014 roku sprawy karnej

M. H.

urodzonego (...) w W.,

syna D. i S. zd. A.- C.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 3 sierpnia 2013 roku na drodze nr (...) nieopodal miejscowości M. w woj. (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym przez kierowanie samochodem F. (...) nr rej. (...) w stanie nietrzeźwości - 0,44 miligrama na litr alkoholu w wydychanym powietrzu, jadąc z prędkością nie pozwalającą mu na panowanie nad pojazdem oraz jadąc bez uprawnień, w wyniku czego zjechał z drogi do rowu, w skutek czego pasażerowie pojazdu doznali obrażeń tj. D. I. w postaci stłuczenia klatki piersiowej płuc, ciężkiego urazu czaszkowo mózgowego, licznych złamań kości czaszki i twarzoczaszki które to obrażenia skutkowały jego zgonem w dniu 19 sierpnia 2013 roku zaś M. L. w postaci zwichnięcia kręgosłupa, złamania żebra I lewego, krwiaka śródpiersia, ogniskowego stłuczenia mózgu, rany głowy, płynu w lewej jamie opłucnej, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała na okres powyżej dni 7,

tj. o czyn z art. 178 kk w z art. 177§2 i 1 kk;

II. w dniu 3 sierpnia 2013 roku w okolicach S. i M. w woj. (...) kierował samochodem m-ki F. (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości 0,44 miligrama na litr alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o przestępstwo określone w art. 178a§1 kk;

I. oskarżonego ***M. H.*** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, przyjmując jednak, iż pokrzywdzony D. I. doznał następujących obrażeń: stłuczenia klatki piersiowej i płuc, ciężkiego urazu czaszkowo mózgowego, krwiaka przymózgowego prawej przedniej okolicy mózgu, stłuczenia płata czołowego mózgu, stłuczenia lewej półkuli mózdzku, obrzęku mózgu, mnogich złamań kości czaszki i twarzoczaszki, które to obrażenia skutkowały jego zgonem w dniu 19 sierpnia 2013 roku, tj. występku z art. 177 § 1 i 2 kk w zw. z art. 178 kk i za to na podstawie powołanego przepisu wymierza mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

II. oskarżonego ***M. H.*** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 178 a § 1 kk i za to na podstawie powołanego przepisu wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk łączy wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności i orzeka wobec niego karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 42 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 10 (dziesięciu) lat;

V. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka od oskarżonego M.H. na rzecz pokrzywdzonego M. M. obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w wysokości 10.000 złotych (dziesięć tysięcy złotych);

VI. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej w punkcie III części rozstrzygającej wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zalicza okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania oskarżonego od dnia 5 sierpnia 2013 roku;

VII. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. S. kwotę 929,88 złotych (dziewięćset dwadzieścia dziewięć złotych osiemdziesiąt osiem groszy) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej oskarżonemu;

VIII. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości.

UZASADNIENIE

Po przeprowadzeniu rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony M. H. mieszkał w Polsce u brata S. H. i pomagał mu w prowadzonej działalności gospodarczej. Pozostawał na utrzymaniu brata.

W dniu 3 sierpnia 2013 roku M. H., nie posiadając uprawnień do prowadzenia pojazdów, z mieszkania swojego brata w S. wziął kluczyki do pojazdu marki F. (...) nr rej. (...) należącego do jego brata, o czym ani brat ani też jego żona nie wiedzieli.

Dowód:

zeznania świadka S. H. – k. 33-34, k. 264-264v.

Samochodem tym oskarżony pojechał na basen w S.. Na terenie basenu znajdowali się także D. I. oraz M. M. miał zadzwonić do swojego ojca, żeby ten odebrał chłopców z basenu. Jednak to nie nastąpiło, ponieważ oskarżony namówił pokrzywdzonych, aby pojechali razem z nim „na dziewczyny”, prowadzonym przez niego samochodem F. (...).

Dowód:

zeznania świadka M. M. – k. 151-152, 405v.,

zeznania świadka K. M. – k. 76-76v, k. 241v.

Jeszcze pod basenem w S. oskarżony spożył jedno piwo. Następnie wszyscy trzej wsiedli do samochodu – na jego przednie siedzenie. Samochód prowadził oskarżony, obok niego (pośrodku) siedział D. I., a po prawej stronie pojazdu M. M.. Żaden z nich nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa. Po przejechaniu 4-5 kilometrów wszyscy zatrzymali się w barze (...), gdzie oskarżony wypił kolejne piwo. Następnie wskazane osoby kontynuowały jazdę, podczas której oskarżony pił w samochodzie kolejne piwo.

Oskarżony jechał z prędkością 150 km/h, na prostych odcinakach drogi – 170-180 km/h. Pokrzywdzony L. M., obserwując licznik prędkości, prosił oskarżonego, aby zwolnił.

Dowód:

zeznania świadka M. M.– k. 151-152, 405v.,

zeznania świadka K. M. – k. 76-76v, k. 241v.

Oskarżony wraz z dwoma pokrzywdzonymi jechali drogą nr (...) z miejscowości P. do miejscowości M., była godzina ok. 20.00. W miejscowości P., woj. (...), w pobliżu posesji nr (...), oskarżony ominął samochód marki A. o nr rej. (...), który próbował włączyć się do ruchu. Pojazd ten prowadził świadek D. W., jako pasażer siedział w aucie świadek S. B.. Na chodniku obok ulicy stał świadek K. K. (2). Przejeżdżający F. (...) zwrócił uwagę świadków. Jechał z dużą prędkością, „odbił się” od chodnika z jednej strony ulicy, obok stojącego tam K. K. (2) a następnie z drugiej. Samochód ze świadkami poruszał się następnie w tym samym kierunku, co F. (...), to jest w stronę M.. Oskarżony prowadząc samochód poruszał się z wyraźnie nadmierną prędkością, na zakrętach nie „trzymał” się swojego pasa jezdni. Kierowca samochodu A. zatrzymał się po drodze koło sklepu, skąd zabrał nietrzeźwą pasażerkę – T. K.. Trwało to około dwóch minut, następnie kierowca ruszył dalej w kierunku M.. Wówczas stracił z pola widzenia samochód marki F. (...).

Dowód:

zeznania świadka D. W. – k. 17-19, k. 228-228v.,

zeznania świadka K. K. (2) – k. 20-22, k. 228v.,

zeznania świadka S. B. – k. 23-25, k. 2228v-229.

Na prostym odcinku drogi, przed skrzyżowaniem M. – S., oskarżony, jadąc bardzo szybko, z prędkością nie pozwalającą na panowanie nad pojazdem, zjechał z jezdni na prawe pobocze, następnie do lewego rowu, skąd po odbiciu się od skarpy rowu przemieścił się na prawe pobocze. Obaj pokrzywdzeni wypadli z pojazdu.

Bezpośrednio przed wypadkiem pokrzywdzony D. I. siedział prosto, nie łapał kierowcy za rękę ani za kierownicę.

W miejscu wypadku asfaltowa nawierzchnia jezdni była sucha, czysta i gładka. Do wypadku doszło na obszarze niezabudowanym, na prostym odcinku drogi, której jezdnia miała szerokość ok. 5 metrów.

Dowód:

zeznania świadka M. M.– k. 151-152, 405v.,

opinia biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych – k. 91-110.

Kontynuując jazdę kierowca samochodu marki A. D. W. zauważył samochód marki F. (...), który wyprzedził go wcześniej w P., znajdujący się po prawej stronie jezdni – na poboczu. Z auta wydobywał się dym. D. W. zatrzymał pojazd w odległości około 50 metrów za F.. W kierunku samochodu A. zaczął iść oskarżony i zapewniał pasażerów tego pojazdu, że nic się nie stało i nie ma potrzeby aby się zatrzymywali. Oskarżony utykał na nogę, leciała mu krew z nóg. Kierowca oraz dwaj pasażerowie samochodu marki A. tj. D. W., S. B. i K. K. (2) wysiedli z samochodu i udali się w stronę leżącego na poboczu F. (...). W samochodzie marki A. pozostała z tyłu jedna pasażerka – T. K. i nie opuszczała ona pojazdu. Trzech mężczyzn podeszło do F. (...), a za nimi podążył oskarżony, który gestykulował żywo rękami i próbował przekonywać mężczyzn, że nic się nie stało i że mogą jechać dalej. Mężczyźni zajrzeli do środka samochodu marki F., a także pod niego, ale nie zauważyli tam dwóch pozostałych mężczyzn, których wcześniej widzieli w F. (...). Udali się następnie w kierunku śladów hamowania i zobaczyli dwóch pozostałych mężczyzn leżących w głębokim rowie po lewej stronie jezdni w odległości około 20 metrów od samochodu F.. D. W. i K. K. (2) zeszli do rowu. Udzielili pomocy nieprzytomnym pokrzywdzonym, układając ich w pozycji bezpiecznej. Trzeci z pasażerów samochodu A. zadzwonił po Policję i Pogotowie (...). W międzyczasie D. W. zapytał oskarżonego, czy to on prowadził samochód i czy spożywał alkohol. Oskarżony odpowiedział twierdząco i powiedział, że wypił trzy piwa, pokazując jednocześnie na prawej ręce trzy palce. Poinformował, że również poszkodowani w wypadku mężczyźni spożywali wcześniej alkohol. W czasie, kiedy pasażerowie samochodu A. udzielali pierwszej pomocy pokrzywdzonym, oskarżony powtarzał ciągle „co

ja narobiłem” uderzając pięściami o ziemię. Po około 15 minutach na miejsce wypadku przyjechała karetka Pogotowia (...), Policja oraz przyleciał helikopter.

Dowód:

zeznania świadka D. W. – k. 17-19, k. 228-228v,

zeznania świadka K. K. (2) – k. 20-22, k. 228v,

zeznania świadka S. B. – k. 23-25, k. 2228v-229.

Oskarżony w czasie kierowania pojazdem marki F. (...) znajdował się w stanie nietrzeźwości. Badanie stanu trzeźwości wykazało 0,44 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Dowód:

protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym – k. 6, opinie z przeprowadzonych badań zawartości alkoholu etylowego w próbce krwi – k. 68 i 71 wraz z protokołami pobrania krwi – k. 69 i 72.

W chwili zdarzenia układ kierowniczy, układ zawieszenia, układ hamulcowy, stan ogumienia oraz oświetlenie samochodu ciężarowego marki F. (...) o nr rej. (...) były sprawne technicznie i nie miały wpływu na zaistnienie zdarzenia jak i jego przebieg.

Dowód:

opinia biegłego sądowego do spraw techniki samochodowej wraz z dokumentacją fotograficzną – k. 57-61.

Jeden z pasażerów samochodu marki F. (...) został przetransportowany helikopterem z miejsca wypadku do szpitala we W.. W wyniku wypadku doznał następujących obrażeń ciała: stłuczenie klatki piersiowej i płuc, ciężki uraz czaszkowo – mózgowy, krwiak przymózgowy prawej przedniej okolicy mózgu, stłuczenie płata czołowego mózgu, stłuczenie lewej półkuli mózdzku, obrzęk mózgu, mnogie złamania kości czaszki i twarzoczaszki, stan ciężki terminalny. Obrażenia te spowodowały jego zgon w dniu 19 sierpnia 2013 r.

Dowód:

opinia sądowno-lekarska – k. 40-41,

sprawozdanie z sądowno-lekarskich oględzin i sekcji zwłok – k. 142-148.

Drugi z pasażerów samochodu marki F. (...) został umieszczony początkowo w szpitalu (...) w Ś., a następnie w szpitalu we W. przy ul. (...). Pokrzywdzony ten w wyniku wypadku doznał następujących obrażeń ciała: zwichnięcia kręgosłupa (...), złamania żebra I lewego, krwiaka śródpiersia, plynun w lewej jamie opłucnowej, ogniskowego stłuczenia mózgu, rany głowy. Obrażenia te spowodowały naruszenie czynności narządów ciała trwające dłużej niż siedem dni. W dniu 12 września 2013 roku pokrzywdzony został przyjęty na oddział rehabilitacji neurologicznej do szpitala wojewódzkiego w R..

Rehabilitacja pokrzywdzonego trwa do chwili obecnej. Pokrzywdzony nie chodzi, porusza się na wózku inwalidzkim. Rokowania co do poprawy stanu zdrowia są niepewne.

Dowód:

opinia sądowno-lekarska – k. 40-41,

zeznania świadka K. M. – k. 76-76v, 88-88v, k. 241v,

zeznania świadka M. M. – k. 151-152, 405v.

zaświadczenie o przyjęciu do szpitala – k. 89.

Oskarżony M.H. po wypadku przebywał na oddziale chirurgii w szpitalu (...) w Ś. od 4.08.2013 r. do 5.08.2013 r. W wypadku doznał licznych ogólnych potłuczeń i otarć naskórka całego ciała. Po wdrożeniu leczenia zachowawczego uzyskano ustąpienie dolegliwości i poprawę stanu ogólnego, w związku z czym wypisano oskarżonego z oddziału w stanie ogólnym i miejscowym dobrym.

Dowód:

karta informacyjna z leczenia szpitalnego – k. 29-31.

Oskarżony nie jest osobą chorą psychicznie. Nie ujawnia cech upośledzenia umysłowego ani innego zakłócenia czynności psychicznych. W czasie zdarzenia był w stanie prostego upojenia alkoholem, nie miał zniesionej ani ograniczonej poczytalności.

Dowód:

opinia sądowo-psychiatryczna, k. 298-300.

Oskarżony M.H. urodził się (...) w W.. Jest narodowości bułgarskiej, ale nie mówi w tym języku, lecz w języku tureckim. Ma wykształcenie niepełne podstawowe, nie posiada wyuczonego zawodu. Jest żonaty, ma jedno dziecko w wieku 4 lat. Nie był dotychczas leczony psychiatrycznie. Nie był wcześniej karany na terytorium Polski.

Dowód:

dane osobopoznawcze – k. 46-47,

dane o karalności – k. 182, k. 236,

zeznania świadka S. H. – k. 33-34.

Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu. Podczas posiedzenia w sprawie tymczasowego aresztowania wyjaśnił, że powodem wjechania przez niego do rowu było to, że stracił panowanie nad pojazdem podczas wyprzedzania innego samochodu. Natomiast w trakcie postępowania sądowego oskarżony wyjaśnił, że pokrzywdzony D. I. siedząc koło niego w samochodzie popychał go rękami nakazując szybszą jazdę, przez co oskarżony stracił panowanie nad samochodem oraz że to pokrzywdzony M. naklonił go do jazdy samochodem (wyjaśnienia oskarżonego – k. 53, k. 227v., 241v., 405v.).

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne

Sąd zważył, co następuje:

Dowody przeprowadzone przez Sąd w sposób jednoznaczny wykazały sprawstwo i winę oskarżonego M.H. w zakresie obu zarzuconych mu czynów.

W sprawie bezspornym pozostawał fakt, że to oskarżony prowadził w dniu zdarzenia samochód marki F. (...) oraz że znajdował się w stanie nietrzeźwości. Fakt, że doszło do wypadku, skutkującego poważnymi obrażeniami obu pokrzywdzonych a następnie śmiercią jednego z nich również nie był kwestią sporną. Okoliczności te ustalono w oparciu o zeznania świadków: D. W., K. K. (2) i S. B., zeznania pokrzywdzonego M. L., opinie biegłych: z zakresu medycyny sądowej, sądowo-lekarską, do spraw techniki samochodowej, protokoły z przebiegu badania stanu trzeźwości, dokumentację lekarską zgromadzoną w aktach sprawy oraz zeznania świadków: R. A., S. H. oraz K. M..

Wszystkie w/w dowody są spójne i wzajemnie się uzupełniają. Na podkreślenie zasługuje, że świadkowie zeznawali szczegółowo i bardzo konsekwentnie, w ten sam sposób przedstawiając przebieg zdarzenia.

Zeznania świadków D. W., K. K. (2) i S. B. są wiarygodne w całości. Zeznania te są spójne, logiczne, wzajemnie się uzupełniają a świadkowie podają wiele szczegółów z przebiegu zdarzenia. Świadkowie opisują wszystkie okoliczności w sposób dokładny i konsekwentny, ich zeznania korespondują ze sobą.

Zeznania tych świadków pokrywają się z zeznaniami pokrzywdzonego M. M., jedyne żyjącego bezpośredniego świadka wypadku. Świadek ten logicznie i wyczerpująco dwukrotnie opisał przebieg zdarzenia, zachowanie oskarżonego przez wypadkiem, moment, w jakim doszło do wypadku oraz zachowanie oskarżonego i pasażerów wewnątrz pojazdu. Zeznania swoje podtrzymał także w obecności oskarżonego na rozprawie głównej. W oparciu o zeznania tego świadka nie ulega zatem wątpliwości, że M. H. jechał bardzo szybko i bardzo ryzykownie (świadek siedząc z przodu pojazdu widział prędkościomierz i prosił a potem krzyczał, aby oskarżony zwolnił), pił piwo przed rozpoczęciem podróży a następnie w jej przerwie w barze, pił również piwo podczas jazdy. Pokrzywdzony siedzący obok siedział nieruchomo, nie szarpał kierowcy ani kierownicy, nie nakłaniał też oskarżonego do szybkiej jazdy. Kiedy auto zjechało na pobocze oskarżony puścił kierownicę i wtedy doszło do wypadku. Zeznania pokrzywdzonego znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków: D. W., K. K. (2) i S. B., którzy obserwowali pojazd prowadzony przez oskarżonego, najpierw stojąc przy drodze a potem jadąc za nim. To jak poruszał się pojazd zwróciło uwagę tych świadków. Świadkowie widzieli, że auto jechało bardzo szybko, odbijając się od chodników po obu stronach drogi, nie trzymając się właściwego pasa ruchu.

Wiarygodne, aczkolwiek nie mające kluczowego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, są zeznania świadków R. A., S. H. oraz K. M.. Świadkowie ci nie byli bezpośrednimi świadkami zdarzenia, posiadali jedynie informacje odnośnie okoliczności zaistniałych przed lub po zdarzeniu, natomiast informacje dotyczące samego wypadku drogowego uzyskali od innych osób.

Za wiarygodne uznał Sąd także przeprowadzone w sprawie opinie biegłych sądowych powołanych w sprawie, tj. opinię sądowo-lekarską, opinię biegłego sądowego do spraw techniki samochodowej, opinia biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, a także sprawozdanie z sądowo-lekarskich oględzin i sekcji zwłok. Opinie są jasne, logiczne i wyczerpujące. Tak samo Sąd ocenił dowody nieosobowe w postaci protokołów z przeprowadzonych badań zawartości alkoholu etylowego oraz szpitalnych kart informacyjnych i zgromadzonej dokumentacji lekarskiej.

Sąd nie dał natomiast wiary oskarżonemu w tej części, w jakiej twierdził on na rozprawie, że stracił panowanie nad samochodem w wyniku popychania go i szarpania przez pokrzywdzonego D. I.. Po pierwsze oskarżony wskazał tę okoliczność na rozprawie po raz pierwszy, nie powołując się na nią w poprzednich dwukrotnych przesłuchaniach. Nie potrafił też logicznie wskazać, dlaczego wcześniej o tym nie mówił. Bezpośrednio po zdarzeniu, w trakcie posiedzenia w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania, w dniu 7 sierpnia 2013 roku, oskarżony podał inną przyczynę stracenia przez niego kontroli nad pojazdem, a w konsekwencji spowodowania wypadku. Nie wspominał nic o tym, jakoby któryś z pasażerów miał go szarpać. Niewiarygodne jest też wyjaśnienie przez oskarżonego tej rozbieżności poprzez stwierdzenie, że w trakcie posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania nie był sobą. Skutki wypadku dla oskarżonego nie były bowiem znaczne i w dniu 5 sierpnia 2013 roku został już on wypisany ze szpitala. Nie jest też realne, aby w tak krótkim czasie po zdarzeniu nie pamiętał on tak istotnej kwestii jak powód stracenia przez niego kontroli nad pojazdem. M. M. zeznał, że ani on, ani drugi z pokrzywdzonych nie dotykali kierownicy pojazdu, a siedzący bezpośrednio obok prowadzącego pojazd oskarżonego D. I. był w szoku i siedział jedynie na swoim miejscu, nie łąpał ani za kierownicę, ani za ręce oskarżonego. Również świadkowie D. W., K. K. (2) i S. B. nie zauważyli, aby podczas omijania ich przez samochód marki F., któryś z siedzących w środku mężczyzn machał rękami. W takich okolicznościach nie sposób obdarzyć wiarą stanowiska oskarżonego przedstawionego na rozprawie, skoro pozostaje ono w sprzeczności z innymi dowodami, który Sąd przydał przymiot wiarygodności. Wobec powyższego Sąd potraktował twierdzenia oskarżonego jako wyraz przyjętej przez niego linii obrony i próby złagodzenia grożących mu sankcji.

Powyższe okoliczności skutkowały przypisaniem oskarżonemu odpowiedzialności za przestępstwo z art. 177 § 1 k.k. i art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Na podstawie tych przepisów odpowiada ten, kto naruszając, chociażby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, którego następstwem jest śmierć innej osoby albo ciężki uszczerbek na jej zdrowiu (§ 2 art. 177) lub też obrażenia ciała określone w art. 157 § 1 k.k. (§ 1). Nadto w przepisie art. 178 § 1 k.k. określona została surowsza odpowiedzialność sprawcy wypadku, jeżeli popełniając przestępstwo m. in. z art. 177 kk znajdował się on w stanie nietrzeźwości.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał wszystkie ustawowe znamiona powołanych przepisów. Stwierdzić należy nawet, że trudno w sposób bardziej rażący naruszyć zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym niż uczynił to oskarżony. Oskarżony prowadził pojazd, nie posiadając uprawnień do kierowania pojazdami, będąc w stanie nietrzeźwości, wioząc pasażerów bez zapiętych pasów bezpieczeństwa, jadąc szybko i ryzykownie, z prędkością nie pozwalającą na panowanie nad pojazdem. Naruszenia tych zasad dokonał umyślnie, to jest niewątpliwie chcąc to uczynić i mając pełną świadomość tego, co robi. W wyniku naruszenia wskazanych zasad bezpieczeństwa oskarżony stracił panowanie nad kierowanym przez siebie samochodem, powodując nieumyślnie wypadek drogowy. Pomiędzy stwierdzonymi naruszeniami zasad bezpieczeństwa w ruchu a zaistniałym wypadkiem zachodzi związek przyczynowy – stan zagrożenia na drodze wytworzył i do zaistnienia wypadku drogowego doprowadził tylko i wyłącznie oskarżony. Wskutek obrażeń doznanych w wypadku jeden z pasażerów – D. I. zmarł. Drugi z pasażerów - M. M. w wyniku wypadku odniósł obrażenia, które spowodowały naruszenie czynności narządów ciała trwające dłużej niż siedem dni. Z uwagi na poważne następstwa wypadku, uregulowane w § 1 i 2 art. 177 k.k. należało przyjąć kumulatywną kwalifikację czynu z art. 177 § 1 k.k. i art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. (tak też Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 11 stycznia 2008 roku, IV KK 429/07, OSNwSK 2008/1/71).

Sąd przypisał oskarżonemu wyżej opisane przestępstwo, omyłkowo jedynie nie wskazując w redakcji pkt I części rozstrzygającej wyroku art. 11 § 2 k.k. Również wymierzając karę Sąd orzekał w oparciu o przepis art. 11 § 3 k.k., co nie znalazło odzwierciedlenia w treści wyroku jedynie z powodu omyłki.

Sąd skorygował jednocześnie treść zarzutu I aktu oskarżenia poprzez szczegółowe określenie rodzaju obrażeń odniesionych przez pokrzywdzonego D. I. zgodnie z treścią opinii biegłego sądowego.

Zdaniem Sądu kierowanie samochodem przez oskarżonego w stanie nietrzeźwości - 0,44 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu - stanowiło odrębny występki z art. 178a § 1 k.k. W niniejszej sprawie poważny w skutkach wypadek nie nastąpił bezpośrednio po uruchomieniu pojazdu i rozpoczęciu jazdy. Oskarżony wraz z dwoma pokrzywdzonymi wyjechali ze S., następnie jechali drogą nr (...) z miejscowości P. do miejscowości M., po drodze zatrzymali się też w barze, gdzie oskarżony wypił kolejne piwo a następnie kontynuował jazdę. Niewątpliwie zatem stan abstrakcyjnego zagrożenia, spowodowany prowadzeniem przez oskarżonego pojazdu w stanie nietrzeźwości, nie trwał na tyle krótko, aby po porównaniu stopnia społecznej szkodliwości obu czynów dojść do konkluzji, że czyn zakwalifikowany z art. 177 § 1 k.k. i art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. w pełni pozwalałby na oddanie stopnia bezprawia kryminalnego zachowania sprawcy (tak też Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 18 czerwca 2008 roku, III KK 41/08, LEX nr 436431). Wobec powyższego Sąd przypisał oskarżonemu również popełnienie występku z art. 178a § 1 k.k.

Po stronie oskarżonego nie zachodzą jakiegokolwiek okoliczności wyłączające winę. Oskarżony w czasie popełnienia przypisanego mu czynu był sprawcą dorosłym, świadomym i brak jest jakichkolwiek podstaw do zakwestionowania jego zdolności rozumienia znaczenia czynu jak i pokierowania swoim postępowaniem w związku z treścią opinii sądowo-psychiatrycznej.

Za popełnione przestępstwa Sąd wymierzył oskarżonemu następujące kary:

- za czyn z art. art. 177 § 1 k.k. i art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. na podstawie art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. karę 5 lat pozbawienia wolności,

- za czyn z art. 178a § 1 k.k. na podstawie tegoż przepisu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Wymierzając kary oskarżonemu Sąd wziął pod uwagę dyrektywy zawarte w art. 53 kk, bacząc aby wymierzone kary były współmierne do stopnia społecznej szkodliwości popełnionych czynów, a ich dolegliwość nie przekraczała stopnia winy oskarżonego.

Miarkując karę za czyn I Sąd miał na uwadze obligatoryjne zaostrenie odpowiedzialności karnej przewidziane w przepisie art. 178 § 1 k.k. Granice ustawowego zagrożenia wynosiły zatem w tym przypadku od 9 miesięcy do 12 lat pozbawienia wolności.

Jako okoliczności obciążające Sąd wziął pod uwagę:

- znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu,
- wysoki stopień zawinienia oskarżonego (zbliżony w ocenie Sądu do maksymalnego), polegający na niesłuchaniu rażącym lekceważeniu zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym i spowodowaniu poważnego zagrożenia,
- nieodwracalny charakter następstw wypadku – żyjący pokrzywdzony (15 lat) jest do chwili obecnej rehabilitowany, porusza się jedynie na wózku inwalidzkim a rokowanie co do poprawy jego stanu zdrowia są nieznane, z uwagi na stan zdrowia nie uczęszcza do szkoły, przed wypadkiem był uczniem gimnazjum,
- ogromny rozmiar krzywd i cierpień wyrządzonych bliskim pokrzywdzonym – oskarżony swoim zachowaniem zmienił na zawsze życie wielu osób,
- zachowanie sprawcy bezpośrednio po wypadku - oskarżony nie zrealizował obowiązku udzielenia pomocy pokrzywdzonym a nawet próbował nakłonić świadków do opuszczenia miejsca wypadku, twierdząc, że nic się nie stało,
- zachowanie sprawcy przed popełnieniem czynów - oskarżony wziął kluczyki nie należące do niego samochodu bez wiedzy i zgody właściciela pojazdu.

Jako okoliczności łagodzące Sąd wziął pod uwagę przyznanie się oskarżonego do zarzucanych mu czynu, a także jego młody wiek.

Uwzględniając wyżej wskazane okoliczności, za czyn I przypisany oskarżonemu Sąd wymierzył mu karę 5 lat pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu orzeczona kara pozwala przypuszczać, iż spełni ona wobec oskarżonego cele wychowawcze i zapobiegawcze a nadto zrealizuje cele w zakresie prewencji ogólnej.

Jako okoliczności obciążające, przy wymiarze kary za czyn z art. 178a § 1 k.k. Sąd wziął pod uwagę nagminność tego rodzaju przestępstw, ich znaczną społeczną szkodliwość, znaczny stopień nietrzeźwości oskarżonego oraz niewątpliwie poważne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Sąd uwzględnił także młody wiek sprawcy oraz przyznanie się do winy.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w pkt I i II części rozstrzygającej wyroku.

Wymierzając karę łączną pozbawienia wolności Sąd zastosował zasadę absorpcji, mając na uwadze związek przedmiotowy i czasowy obu przestępstw oraz niewątpliwie uboczny charakter występku z art. 178a § 1 k.k. wobec przestępstwa z art. 177 § 1 k.k. i art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. i jego znacznego ciężaru gatunkowego. W konsekwencji Sąd na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i wymierzył karę łączną 5 lat pozbawienia wolności.

W oparciu o przepis art. 42 § 2 kk Sąd, zgodnie z wnioskiem oskarżyciela publicznego, mając na uwadze stopień nietrzeźwości oskarżonego i rażące lekceważenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, orzekł wobec oskarżonego

zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 10 lat. Sąd powielił tym samym błąd Prokuratora, nie stosując przepisu art. 42 § 3 kk.

Mając na uwadze powołane wyżej okoliczności mające wpływ na wymiar kary Sąd na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego M. M. obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w wysokości 10.000 złotych. Z uwagi na charakter szkody wyrządzonej pokrzywdzonemu, trwale następstwa wypadku, które zmieniły życie nie tylko pokrzywdzonego ale też jego najbliższych, trwającą do chwili obecnej rehabilitację i brak zdolności samodzielnego poruszania się, kwota ta stanowi oczywiście jedynie symboliczne zadośćuczynienie za doznaną krzywdę.

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet wymierzonej w punkcie III wyroku kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył oskarżonemu okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 5 sierpnia 2013 roku, przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Zgodnie z przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Sąd zasądził na rzecz obrońcy adw. P. S. kwotę 929,88 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Mając na względzie, sytuację materialną i finansową oskarżonego Sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił M. H. od ponoszenia kosztów sądowych w całości.